

сѣдейско мѣсто, поискалъ водѣ и, прѣдъ очи-тѣ на всичкыя народъ, почелъ да си мые рѣцѣ-тѣ. Шумныя-тѣ народъ нѣколко утихнѣлъ и чакалъ да види, какво ще да бѣде. Тогава Пилатъ казалъ: „азъ сѣмъ неповиненъ въ кръвь-тѣ на тоя Праведникъ. Вы трѣбва да отговаряте за нежъ. Всичкый народъ закрищялъ: „кръв-та Му да бѣде на насъ и на чада-та наши?“

И Пилатъ имъ прѣдалъ Исуса Христа, Когото прѣдъ всичко-то собраніе отъ народа призналъ за неповиненъ. Ето жалостенъ примѣръ отъ слабостъ. Той ни показва, до какъвъ голѣмъ грѣхъ може да ны доведе желаніе-то да угождаваме міру. На мѣсто да употрѣблява всякакви хитрости за освобожденіе-то Исусово, Пилатъ трѣбваше право да Го объяви невиненъ и да Го освободи; но той нѣмалъ до толкосъ твърдостъ, каквото да дѣйствува рѣшително; а негова-та мягкость придавала повече смѣлость на архіереи-тѣ и на старѣйшины-тѣ, които, като видѣли, че негова-та любовь къмъ правдинѣ не е совершенно непоколебима, ставали отъ часъ-на-часъ подерзостны. И така не трѣбва никога да показваме мягкость камъ исканія порочны, но да имъ стоимъ право на срѣщѣ и да постѣпваме праведно по дългъ и по совѣсть.

ГЛАВА LXXXVII

Распятіе Исусъ Христово.

Воины-тѣ съблѣкли отъ Исуса Христа багряницѣ-тѣ, облѣкли Го въ неговѣ-тѣ собственихъ дрехѣ и повели на распятіе. Той былъ принужденъ да носи Самъ оный кръстъ, на когото трѣбвало да умре. Той отивалъ камъ мѣсто-то на погубленіе-то, обиколень отъ многочисленъ народъ. Съ Него наедно завождали на погубленіе два разбойника.